EFENDİM

Erdal Çakır

Dünyanın bütün çocuklarına

Senin rüzgârların nasıl bir Medîne'dir ya Resûlallah
Nasıl bir akşamdır ırmakların, gürül gürül özlem
Yaslandığımız bir güneşi olmalı bakışlarımızın
Sen nasıl bir yolcusun ya Resûlallah
Göğsümüz kabardığında hüzünlü bir Ebûbekir
Ağzımız örümcek ağı, kelimelerimiz seni göstermez
Sözü helak ederiz de seni düşürmeyiz dillere
Çölümüzdeki bütün izlerini kalbimize yapıştırırız
Biz seni çok kıskanırız ya Resûlallah
Şehrimizden, çölümüzden, gönlümüzden
Üstünü ayetlerle örter
Kapına nübüvvet mührü vururuz
Saba rüzgârı çarpmasın tenine, rengine, Medîne'ne
İlahilerle girilsin bağındaki goncanın seherine

Efendim,
Yol olduk bekledik
Nice günlerin ufkundan battık
Seni nerede bekleyeceğimizi bilemedik
Uhud'un heybetinde, serçenin kanadında, gecenin yarısında
İstanbul'da, Kerbelâ'da, acılarımızda, mayamızda
Bir çocuk nasıl el çırpardı ya Resûlallah, seni gördüğünde
Elleri nasıl çırpılırdı ellerinde
O gelmiş derdi,
Koştum atladım kucağına

Ne getirdin bana dedim
Gülüverdi
Bir hurma çıkardı mendilinden
Yarısını ben yedim
Kardeşime sakladım yarısını
Çekirdeğini atma dedi,

Sırrımız olsun
Çok sevindim anneciğim
Mekke'den gelen peygamberle benim bir sırrım var
Yanakları pamuk gibi
Evet okşadım yüzünü, bana hiç kızmadı
Gözlerinin beyazı senin sütün gibi bembeyaz
Yumuşacıktı yanakları, sıktım sıktım sıktım
Hiç kızmadı bana, sakallarıyla oynadım
Kaç gün kalacaksın dedim bizimle
Babamın yüzü gibi oldu yüzü
Hani eve ekmeksiz döndüğü zamanlarda
Açlığımızdan çok onun bakışlarına üzülürdük ya
İşte öyleydi babam gibiydi

Babam senin peygamber olduğunu söyledi dedim
Cebrail melek geliyormuş sana geceleri
Hiç birimizin bilmediği şeyleri söylüyormuş sana
Sen Hubel'i, Lat'ı, Menat'ı hiç sevmiyormuşsun
Ama çocukları çok seviyormuşsun
Medîne'nin kadınları konuşurken duydum,
Hep bizimle kalacakmışsın
Oyunlar oynarız birlikte
Biz melek olup konarız kalbine
Omuzlarına biner gökleri seyrederiz
Yüzü öyle güzeldi ki anneciğim
Adımı sorduğunda, unuttum
Sen masal anlatmasını biliyor musun
Annemin masalları çok güzeldir
Son günlerde senin adını anarak şarkılar söylüyor hep
Biz kardeşimle en güzel uykularımızı uyuduk isminle

Kardeşim de seviyor seni
Dili dönmüyor adını yarım söylüyor
Duysa kızar dedim; kızmaz dedi annem
O, dedi
Bütün babalardan daha merhametli
Bütün peygamberlerden daha peygamber
Ben de olmak istiyorum dedim
Sen nasıl peygamber oldun
Çok güldü anneciğim
Dişleri inci tanesiydi sanki
Saçlarımı okşadı
Babalar saçlarını okşar mı çocuklarının
Peygamber olunca mı okşarlar yoksa
Benim babam ne zaman peygamber olacak anne

Efendim,
Sen Medîne'ye geldiğinde her şey çocuktu
Kuşlar, ağaçlar, yer ve gök
Geceler, gündüzler, melekler ve dört kitap
Çocuklar en çocuktu
Şehrimizin kapıları ardına kadar açıktı
Şimdi biz,
Tam orta yerinde insanlığımızın
Ümmet olmayı bekliyoruz
Seni seviyoruz Efendim
Seni seviyoruz
En yaramaz hâlimizle
Ve en çocuk

Erdal Çakır (Erzincan, 1960)
Hüznün Efendisine, Erdal Çakır,
Hece Yayınları, Ankara 2015, s. 150-155.